

Jaroslava Hofmanová

Dušičková kletba

 KNIHY.CZ

OBSAH

Dušíčková kletba.....	5
Vůně rybízu.....	7
Ztracená kamarádka	9
Bledý kominík.....	11
Srdcová karikatura	13
Kluk nebo holčička?	15
Kouzelný hrnek.....	17
Začarované místo	19
Neviditelný zloděj.....	21
Nezvaný Anděl.....	23
Plyšový pes	25
Smuteční průvod.....	27
Správce horské chaty	29
Kuchařka ze záhrobí	31
Tajemná mýtina a stříbrný nožik	33
Tajemství starého lustru.....	35
Terezčín míč.....	38
Uvězněná na hřbitově	40
Vánoční jmelí.....	42

Vím, že měl rád.....	44
Zákeřný nůž	46
Vlnící se podlaha.....	48
Korále štěstí	50
Mrtvá babička	52
Trpaslíci nosí štěstí	54
Další e-knihy autorky.....	57

Jaroslava Hofmanová

Dušičková kletba

1. vydání

vydáno v srpnu 2021 jako 114. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-226-5 (epub)

ISBN 978-80-7570-227-2 (mobi)

ISBN 978-80-7570-228-9 (pdf)

DUŠIČKOVÁ KLETBA

V jednom kuse se mi z hrobu rodičů na místním hřbitově ztrácely věci, a já pomalu propadala zoufalství. V den památky zesnulých jsem opět našla náhrobní desku prázdnou.

„Zase nám někdo ukradl z hrobu okrasnou mísu, co jsem tam dala minulý týden,“ svěřila jsem se sousedovi Malému, kterého jsem potkala na hřbitově. Měl hrob přímo naproti nám. „Vážně?“ Podivil se. „To je zvláštní, mě se ještě nikdy nic neztratilo.“ „Mě každou chvíli,“ poznamenala jsem mrzutě. „Kdyby sem aspoň nainstalovala město kamery, možná by toho zloděje chytili. Vloni na vánoce se mi ztratil hned druhý den levandulový věnec, co jsem s dcerou vytvořila, na Velikonoce keramická mísa s kraslicemi, v létě modrá skleněná váza s růžemi. Začínám být zoufalá.“ Soused pokrčil rameny. „Děvče zlatý, v tom vám asi neporadím.“ Doma jsem se celá našťavaná svěřila dceři Johance. „Já fakt nevím, co mám dělat. Stěžovala jsem si na městské policii i hrobníkovi. Všichni slíbili, že se na to kouknou, ale nestalo se nic,“ vztekala jsem se. „Přece nemůže takhle někdo beztrestně krást!“ Johanka si mě změřila pátravým pohledem, jako by ji něco napadalo. „Mami, slyšela jsi někdy o tom, že Svátek dušiček, který je právě dnes, má velkou moc? Duše zemřelých ví, že na ně vzpomínáme a pokouší se s námi spojit. Já bych udělala to, že toho zloděje prokleju, jako ve středověku. Jak sáhne na nás hrob, aby mu ruka upadla. A ty duše k tomu pomohou,“ zasmála se a já v podstatě taky. Ta moje holka má nápady! Už od útlého dětství jí zajímá tajemno i nadpřirozeno a ráda s tím experimentuje. Vykládá sny, karty, vyvolává duchy a dokonce s nimi občas hovoří. Ale ať si čaruje, když chce!

A tak Johanka nad červenou zapálenou svící zloděje proklela a požádala mrtvé duše o pomoc. Když jsem šla o vánocích na hřbitov a nesla na hrob ozdobené smrkové větvičky, potkala jsem hrobníka Hovorku. Stal u hrobu našeho souseda Malého a vypadal poměrně